

Que siguen cent anys més!

València retrà homenatge, demà, a Josep Lluís Bausset, un home que fa cent anys i que no ha parat ni un dia de lluitar pel país i per la llengua. Un home modest, que defuig tot protagonisme, però que Joan Fuster va considerar 'admirable'. I si ho deia un escèptic com ell, més val creure-s'ho.

València retrà homenatge, demà, a Josep Lluís Bausset, un home que fa cent anys i que no ha parat ni un dia de lluitar pel país i per la llengua. Un home modest, que defuig tot protagonisme, però que Joan Fuster va considerar 'admirable'. I si ho deia un escèptic com ell, més val creure-s'ho. Des de l'Alcúdia Bausset ha estat tota la vida un baluard contra les maltempsades, i tantes que n'ha hagudes de sofrir ell! Amb cent anys Bausset és un exemple de les tenacitats que calen, sovint discretes, fins i tot silencioses, sempre constants, per a mantenir viva la flama del país, per a fer-la créixer i enfortir-la i escampar-ne incansablement les guspies. Que haja optat sempre per la feina anònima ('subterrània', com deia Joan Fuster), que haja defugit publicitat i fanfàrries, no significa que no siguem capaços, els homes i les dones que avui som un poc més lliures gràcies al seu esforç, de reconèixer la tasca del professor Bausset. I ho fem, ho farem demà, amb un acte públic en presència de l'alcalde de l'Alcúdia, del magnífic rector de la Universitat de València, del pare abat de Montserrat i de l'ex-president Pujol. També d'una colla de valencians presidits pel pintor Manuel Boix, un dels homes que ha viscut de molt a prop la seua generositat, que hem signat un article col·lectiu aquests dies reconeixent en ell un exemple per al nostre treball i per al nostre compromís. Abans de la guerra ell i els seus amics del poble constituïren una entitat valencianista, s'havien subscrit quasi tots a periòdics catalans; una vegada assistiren amb la seua bandera en un míting pro estatut valencià i, quan un dels oradors començà a parlar en castellà, abandonaren sorollosament l'escenari amb bandera i tot. Ho escrivia Joan Fuster per carta a Vicenç Riera Llorca; en poques línies resumia l'esperit i l'empenta dels anys en què nasqueren l'Agrupació Valencianista Republicana, el Centre d'Actuació Valencianista o l'Associació Protectora de l'Ensenyança Valenciana, entitats en què Josep Lluís Bausset va fer una feina intensa i entusiasta, al costat d'actives personalitats de la llengua i de la cultura com Manuel Sanchis Guarner, Carles Salvador o Enric Soler i Godes. En tots i cadascun dels anys que han passat des d'aleshores, Bausset ha mantingut, i manté, idèntica actitud de compromís i de perseverança. Després de la guerra i de les depuracions franquistes, el professor Bausset, farmacèutic, químic i practicant de medicina i cirurgia, es va traslladar a València i va conèixer un jove Joan Fuster: s'havien vist en la famosa 'pensió clorofil·la' (anomenada així per la poca carn que els hostes trobaven al plat) i van coincidir en una llibreria de vell, cercant llibres en català: l'amistat ja no es desféu mai més. D'aquella època data el naixement d'una tertúlia de la qual Fuster fou ben aviat assidu, i que avui es continua reunint, cada dilluns de l'any, a la mateixa ciutat de València. La veu del senyor Bausset s'hi sent tan clara i raonada com sempre. No cal dir que, fidel a l'esperit d'activista que la situació del país ha reclamat, Josep Lluís Bausset va saber combinar, amb franquisme o sense, el bell costum de contrastar parers amb l'acció en favor de la llengua i la consciència nacional: des del seu poble, des de l'Alcúdia, on ha arrelat i fructificat, Bausset va saber unir un grup de joves al voltant d'iniciatives com ara la revista Parlem (una de les primeres publicacions en català del País Valencià durant la dictadura franquista), va organitzar tota mena d'actes culturals i conferències (amb Josep Vicent Marquès, Ernest Lluch o l'imprescindible Sanchis Guarner) o va tirar endavant un programa de ràdio que parlava de les coses del camp en la llengua dels oïdors. L'ordre de prohibició que li va enviar el governador civil franquista és d'antologia: 'Enterado de que en esa emisora se emite un programa en valenciano, no podemos consentir, después de tres años de Guerra Civil, ciertas resurrecciones que puedan poner en peligro la Unidad de la Patria.' Tenien la força i la van fer tancar. Però Bausset tenia la raó i va continuar, infatigable, en sintonia: de seguida va organitzar, des de l'Alcúdia mateix, classes nocturnes de valencià per a adults. Ara que ell fa cent anys em ve al cap una vella anècdota vaticana. Conten que, en un sopar notable per a celebrar l'aniversari d'un papa vell, un cardenal va fer un brindis desitjant 'cent anys més'. El papa, en un somriure, féu aquesta resposta: 'No posem límits a la providència.' Això mateix,

doncs. senyor Bausset moltes gràcies i que per molts anys més pugam gaudir del vostre exemple.

26 febrer 2010

Una notícia de VilaWeb.com

Edició GENERAL

<http://www.vilaweb.cat>

[Enllaç permanent](#)